

den i Lovforslaget omhandlede Forsorg ikke, som Lovforslaget gør, bør betragtes som henhørende under Justitsministeriet, men derimod under Kirke- og Undervisningsministeriet, idet Forsorgen er af rent opdragende Art og ikke i nogen Maade bør have en politimæssig Karakter. Fra anden Side gøres dog her overfor gældende, at de samme Grunde, som have ført til, at Regeringen har anset det rigtigt, at dette Lovforslag fremsattes af Justitsministeren, maa antages ogsaa vedblivende at ville gøre sig gældende. Det maa jo heller ikke overses, at de herhen hørende Forhold ikke blot indeholde særdeles vigtige Spørgsmaal af rent juridisk Art, men at Forsorgen i ethvert Fald for de Personers Vedkommende, som ere fyldte 15 Aar, skal dels træde i Stedet for Straf, dels kombineres hermed. En Deling af Forsorgen saaledes, at denne for de yngre Børns Vedkommende henlagdes under Kirke- og Undervisningsministeriet, for de ældres under Justitsministeriet, synes i ethvert Tilfælde meget betænkelig, da fornøden Ensartethed og Fasthed derved let mistes.

Det tilføjes, at det Ønske er fremsat, at Valget af de 2 andre Medlemmer af Overværgeraadet lagdes i Kultusministerens Haand, saaledes at Justitsministeren kun udnævnte Overinspektøren.

Det Spørgsmaal er ofte blevet stillet til os af forskellige af vore Medhjælpere: Hvorledes bliver det private Initiativs Stilling, efter at Lovforslaget er traadt i Kraft? Hvilken Del ville vi komme til at tage i Arbejdet? Ja, for det første maa der vel svares: den samme som hidtil overfor Forældre, som af sig selv paakalder vor Hjælp. Men her udover har Besvarelsen været os vanskelig. Afset fra Slutningsbestemmelsen i § 28 om, at Staten, hvis fornødne Opdragelsesanstalter af mildere Art ikke ad anden Vej oprettes, selv sørger for denne Opgave, findes der kun de i Bemærkningerne til Lovforslaget indeholdte Udtalelser om, at det private Initiativs Støtte paaregnes. Vi sigte herved navnlig til Udtalelsen om, at der ad privat Vej er tilvejebragt den overvejende Del af de Institutioner, der kræves for praktisk at kunne gennemføre Forsorgen.

Hvor meget venter Lovgivningsmagten sig nu her af det private Initiativ?

Vi skulle prøve i store Træk at oplyse, hvorledes Stillingen efter vor Opfattelse er.

Efter vort Skøn tør man begynde det Arbejde, den gennemførte Lov vil give, uden at der fra Statens Side behøver at træffes Foranstaltninger til at skaffe flere Pladser i Børnehjem og Anstalter af mildere Art. Man kan nemlig vistnok stole paa, at den manglende Plads vil blive udfyldt af forskellige Børnevener, som, efter hvad vi mene at vide, sidde inde med Planer om at oprette et Par Børnehjem.

Vi tro ogsaa, at samtlige de i § 13 omhandlede Foranstaltninger kunne ventes udførte ved det private Initiativs Hjælp, afset fra de ovenfor omtalte til „day industrial schools“ svarende Dagarbejdsskoler.

Men tilbage bliver Spørgsmaalet om Anbringelse i Plejehjem af de Børn, som i Henhold til Lovforslaget ved Dekret tages fra Forældrene. Dette maa vist paaregnes at blive Hovedanbringelsesmaaden i alt Fald for vanrøgtede og yngre vanartede Børn. Hvem skal have Ansvaret for Anbringelsen i de Plejehjem, der her behøves?

Selv om Foreningen af 1837 til forsømte Børns Frelse og kristelig Forening til vildfarende Børns Redning vistnok endnu aldrig have sagt nej til Børn, som Overpræsidenten eller Amtmændene have ønsket anbragte ved disse Foreningers Bistand, saa har dette dog hidtil kun været forholdsvis sjældne Tilfælde. Den aldeles overvejende Del af de Børn, disse Foreninger og de danske Plejehjemsforeninger hidtil have anbragt, er, som alt berørt, Børn, som Forældrene selv ønskede at faa anbragte, undertiden ganske vist, fordi Børnene kun derigennem kunde faa fritagne for Straf. Efter Lovens Ikrafttræden maa Forholdet imidlertid antages at ville blive en Del forandret, idet det vistnok ret hyppigt vil blive Tilfældet, at der skal skaffes Plejehjem til Børn, hvor det offentlige gennem Værgeraad eller Overværgeraad har fragtaget Forældrene Forældremagten. Venter man sig nu, at de forskellige Foreninger skulle have Ansvaret for Anbringelsen dersteds? Dette vil nemlig gøre deres Opgave væsentlig vanskeligere end hidtil. Thi i mange af disse Tilfælde forestaar der erfaringsmæssigt en ret haard Kamp med Forældrene. Disse ville i Reglen betragte sig som blodigt forurettede ved, som de mene, at deres Ejendom saaledes er tagen fra dem; ofte ogsaa fordi det er en god Erhvervskilde, der er berøvet dem. F. Eks. hvor det er Forældre, der væsentlig have levet af at sende deres Smaabørn paa Betlervandringer. Plejehjemmene og den, der anbringer Børnene, ville her blive Gen-